

Књига пророка Данила — Број седамдесет девет

Разоткривање побуне из 1888: поуке из другог нараштаја лаодикијског адвентизма

Jeff Pippenger
2024-02-12

Друго поколење лаодикијског адвентизма појавило се 1888. године, и то поколење је симболички представљено у осмој глави Језекиља, као друга гадост, која је представљена „одајама његових слика“.

Тако уђох и видех; и гле, свакојаке гадове што гмижу, и одвратне звери, и све идоле дома Израиљевог, насликане по зиду унаоколо. И стајаше пред њима седамдесет људи од старешина дома Израиљевог, а усред њих стајаше Јазанија, син Сафанов, сваки са својом кадионицом у руци; и густ облак кађења дизаше се увис. Тада ми рече: Сине човечји, јеси ли видео шта старешине дома Израиљевог чине у тами, сваки у одајама својих слика? јер говоре: Господ нас не види; Господ је оставио земљу. Језекиљ 8:10–12.

Одаје слика представљају зле тајне у срцима оних који су представљени као старци, и они су управо ту злоћу унели не само у одаје свога ума, него и у одаје Божјег светилишта.

Не једи хлеб човека зла ока, нити пожели његова укусна јела; јер какав мисли у срцу своме, такав је: „Једи и пиј“, говори ти; али срце његово није с тобом. Приче 23:6, 7.

Злоћа одаја сликовитости записана је и на зидовима храма и на зидовима умова старих људи. Тајне одаје сликовитости друге гадости из осме главе Језекиља представљају други нараштај лаодикијског адвентизма, а од четири гадости друга гадост захтева више времена да би се нагласила заједничка побуна, премда су све четири гадости представљене као да их врше људи који су требало да буду чувари народа.

„Знак избављења стављен је на оне „који уздишу и вапију због свих гадости које се чине.“ Сада анђео смрти полази, представљен у Језекиљевом виђењу људима са убојним оружјем, којима је дата заповест: „Побијте до истребљења старце и младиће, и девојке, и децу, и жене; али не приступајте ниједноме на коме је знак; и почните од Моје светиње.“ Пророк каже: „И почеше од старих људи који беху пред домом.“ Језекиљ 9:1–6. Дело уништења почиње међу онима који су исповедали да су духовни чувари народа. Лажни стражари први падају. Нема никога да се сажали нити да поштеди. Мушкарци, жене, девојке и мала деца заједно гину.“ Велика борба, 656.

Побуна која обележава долазак другог нараштаја посебно је повезана са вођством лаодикијског адвентизма, као што се испунило на заседању Генералне конференције у Миннеаполису 1888. године. Она је представљена изразом „старешине дома Израиљевог“, а такође и са „седамдесет људи“. Са делом Мојсијевим било је повезано седамдесет

старешина, а Исусова друга група ученика састојала се од седамдесет људи. „Седамдесет“ представља вођство, као што то чине и „старешине“. Друга гадост ставља додатни нагласак на вођство, и тиме наглашава да је та гадост повезана са заједничком побуном вођства.

Usred sedamdesetorice drevnih ljudi stajao je „Jazanija, sin Safanov“. Ime „Jazanija“ znači „uslišen od Boga“, i on predstavlja vođstvo koje se pobunilo upravo u vreme kada je Bog govorio, jer je čuo Boga, ali je odbio da posluša, pošto je tvrdio da je Bog ostavio svoj narod i da Bog ne vidi šta se događa u tajnim oдајама. Jazanija je bio „sin Safanov“, a ime „Safan“ znači „sakriti“. Prizor druge naraštajne skupine predstavlja pobunu vođstva koje se bunilo upravo u vreme kada je Bog govorio, i verovalo je da Bog ne vidi niti mari za njihove postupke.

Сестра Вајт је записала да јој је било показано разговоре вођства лаодикијског адвентизма током Генералне конференције 1888. године. На Генералној конференцији 1888. године Бог је показао Сестри Вајт састанке вођа које су одржавали међу собом када су мислили да Бог не слуша. Тамо, у тајности својих одаја, зло су говорили против Сестре Вајт, њеног сина и старешина Џоунса и Вагонера. Веровали су да могу говорити слободно, јер их Бог не може видети у њиховим приватним одајама, али је Бог управо те разговоре показао пророчици. Налазили су се на заједничком састанку, и према надахнућу слушали су поруку позног дажда, али су одбили да чују.

Шта је то произвело вођство које је 1888. године испољило тако отворену побуну, да ју је сестра Вајт упоредила са побуном Кореја, Датана и Авирона?

„Када будете просветљени Светим Духом, видећете сву ону злоћу у Минеаполису онаквом каква јесте, онако како је Бог гледа. Ако вас више никада не будем видеа у овом свету, будите уверени да вам опраштам жалост, тескобу и терет душе које сте ми без икаквог разлога нанели. Али ради ваше душе, ради Онога који је умро за вас, желим да видите и признате своје заблуде. Ви сте се заиста ујединили с онима који су се противили Духу Божјем. Имали сте све доказе који су вам били потребни да је Господ деловао посредством браће Џоунса и Вагонера; али нисте примили светлост; и после осећања којима сте попуштали, речи изговорених против истине, нисте се осећали спремним да признате да сте погрешили, да су ови људи имали поруку од Бога, и да сте олако држали и до поруке и до весника.

„Никада раније нисам међу нашим народом видеа такво чврсто самозадовољство и такву неспремност да се прихвати и призна светлост каква се испољила у Минеаполису. Показано ми је да ниједан из те скупине, који је гајио дух испољен на том састанку, неће поново имати јасну светлост да разабере драгоценост истине која им је послана с неба, све док не понизе своју охолост и не признају да нису били покретани Духом Божјим, него да су им умови и срца били испуњени предрасудом. Господ је желео да им се приближи, да их благослови и исцели од њихових отпадништава, али они нису хтели да послушају. Били су покретани истим духом који је надахњивао Кореја, Датана и Авирона. Ти људи Израилјеви били су решени да се одупру сваком доказу који би показао да нису у праву, и настављали су и даље својим путем отуђености, све док многи нису били одвучени да им се придруже.“

„Ко су били ови? Не слаби, не неучи, не непросвећени. У тој побуни беше двеста педесет кнезова, чувених у збору, људи на гласу. Какво је било њихово сведочанство? ‘Сав је збор свет, сваки од њих, и Господ је међу њима; зашто се, дакле, уздигнете изнад збора Господњег?’ [Бројеви 16:3]. Када су Кореј и његови другови погинули под судом Божјим, народ који су они обманули није у том чуду видео руку Господњу. Сутрадан је сав збор оптужио Мојсија и Арона: ‘Ви побисте народ Господњи’ [Стих 41], и помор дође на збор, и погине више од четрнаест хиљада.“

„Када сам намеравала да напустим Минеаполис, анђео Господњи стаде крај мене и рече: ‘Не тако; Бог има дело за тебе да учиниш на овом месту. Народ понавља побуну Кореја, Датана и Авирона. Поставио сам те на твоје право место, што они који нису у светлости неће признати; неће послушати твоје сведочанство; али ја ћу бити с тобом; Моја милост и сила одржаће те. Не презиру они тебе, него веснике и поруку коју шаљем Своме народу. Показали су презир према речи Господњој. Сотона им је заслепио очи и изопачио њихов суд; и ако се свака душа не покаје за овај свој грех, за ову непосвећену независност која вређа Духа Божјега, ходиће у тами. Уклонићу свећњак с његовог места ако се не покају и не обрате, да бих их исцелио. Помрачили су свој духовни вид. Нису хтели да Бог пројави Својега Духа и Своју силу; јер имају дух ругања и гађења према Мојој речи. Лакомисленост, празнословље, шала и досетка свакодневно се упражњавају. Нису управили своја срца да Ме траже. Хоче у варницама које су сами распалили, и ако се не покају, лећи ће у жалости. Овако вели Господ: Стој на месту своје дужности; јер Ја сам с тобом, и нећу те оставити нити ћу те напустити.’ Ове речи од Бога нисам се усудила да занемарим.

„Светлост је у Батл Крику сијала јасним, блиставим зрацима; али ко су од оних који су узели учешћа на састанку у Минеаполису пришли светлости и примили богата блага истине коју им је Господ послао с неба? Ко је ишао корак за корак са Вођом, Исусом Христом? Ко је дао потпуно признање своје погрешном ревновању, своје слепили, својим љубоморама и злим подозрењима, своје пркосу према истини? Ниједан; и због свога дуготрајног занемаривања да признају светлост, она их је оставила далеко иза себе; нису узрастали у благодати и у познању Христа Исуса, Господа нашега. Пропустили су да приме потребну благодат коју су могли имати и која би их учинила снажним људима у верском искуству.“

„Став који је заузет у Минеаполису очигледно је представљао несавладиву препреку која их је у великој мери затворила међу сумњалице, оне који постављају питања, међу одбациваче истине и силе Божје. Када наступи друга криза, они који су тако дуго одолевали доказу над доказом биће поново стављени на пробу у оним тачкама у којима су тако очигледно подбацили, и биће им тешко да приме оно што је од Бога и одбију оно што је од сила таме. Зато је њихов једини сигуран пут да ходе у понизности, правећи праве стазе ногама својим, да хроми не би скренули с пута. Све зависи од тога с ким се дружимо, да ли с људима који ходе с Богом и који верују Му и уздају се у Њега, или с људима који следе своју наводну мудрост, ходићи у варницама свога огња.“

„Време, брига и труд потребни да би се сузбио утицај оних који су радили против истине представљали су страشان губитак; јер смо могли бити годинама испред у духовном знању; и многе, многе душе могле су бити придодате цркви да су они који су требало да ходе у светлости наставили да познају Господа, да би знали да је Његов излазак уређен као зора. Али када се толики труд мора улагати управо у цркви да би се неутралисао утицај посленика који су стајали као гранитни зид против истине коју Бог шаље Своме народу, свет остаје у упоредној тами.

„Бог је намеравао да стражари устану и да сложним гласовима упуте одлучну поруку, да труба да јасан глас, како би сав народ похитао на место своје дужности и одиграо своју улогу у великом делу. Тада би снажна, јасна светлост оног другог анђела који силази с неба имајући велику власт испунила земљу својом славом. Ми каснимо годинама; а они који су стајали у слепилу и ометали напредовање управо оне поруке коју је Бог намеравао да изађе са скупа у Минеаполису као светилка која гори, имају потребу да понизе своја срца пред Богом и да виде и разумеју како је дело било ометено њиховим слепилом ума и тврдоћом срца.“ Manuscript Releases, volume 14, 107–111.

Шта је то произвело вођство које је 1888. године испољило тако отворену побуну, да ју је сестра Вајт упоредила са побуном Кореја, Датана и Авирона? Одговор се, без сумње, налази у побуни из 1863. године, која је припремила пут за оно за шта је Језекиљу речено да ће бити још веће гадости. Одбацивање „седам времена“ из Левитске двадесет и шесте главе и увођење кривотворене карте створило би нужност да се подупре кривотворина из 1863. године. Тако би Милер посматрао како се његови драгуљи расипају и бивају затрпани отпадом и лажним драгуљима и новчићима. Световна изрека каже: „историју пишу победници.“

Иако у стварности нису победници, они који предводе лаодикијску адвентистичку цркву уложили су време и труд да изграде историјски наратив који подупире све већи отпад током четири нараштаја, настојећи да тај отпад прикажу у светлу које је веома далеко од стварне историје забележене од небеских анђела. Прекрајање историје представља обележје језуита Католичке цркве, а историјски ревизионизам био је устаљено средство и занат лаодикијских адвентистичких историчара. Оно што лаодикијски адвентистички „историчари“ данас пишу о заседању Генералне конференције у Минеаполису класичан је пример историјског ревизионизма.

Можда је било неколицине побуњеника са те конференције који су се на крају покајали, али изузетак од правила не поништава правило. Сестри Вајт је било заповеђено да остане и забележи тај састанак, јер се понављала побуна Кореја, Датана и Авирона. Да адвентистички историчари граде сведочанство око тога да ли је порука о праведности вером била схваћена или није била схваћена, одбачена или није била одбачена, или потом прихваћена, значи избегавати надахнуто сведочанство о побуни која је била предочена у праслици Кореја, Датана и Авирона.

Који је од те тројице побуњеника, према Мојсијевом запису, касније показао покајање и био поново прихваћен у вођство с Мојсијем?

„Кореј, водећи дух у овом покрету, био је Левит, из породице Катове, и рођак Мојсијев; био је човек способности и утицаја. Иако је био постављен за службу у шатору од састанка, постао је незадовољан својим положајем и тежио је достојанству свештенства. Додељивање свештеничке службе Арону и дому његовом, која је раније припадала првенцу сваке породице, изазвало је љубомору и незадовољство, и Кореј се већ неко време потајно супротстављао власти Мојсија и Арона, премда се није усудио ни на какав отворени чин побуне. Најзад је замислио смели план да обори и грађанску и верску власт. Није пропустио да нађе ни оне који су му били наклоњени. Близу шатора Корејевог и Катоваца, на јужној страни шатора од састанка, био је логор племена Рувимова, а шатори Датана и Авирона, двојице кнезова тога племена, налазили су се близу Корејевог. Ови кнезови су се спремно придружили његовим частолубивим намерама. Будући потомци од првенца Јаковљевог, полагали су право на грађанску власт, и одлучили су да с Корејем поделе почести свештенства.“

Стање осећања међу народом погодовало је Корејевим намерама. У горчини свога разочарања, поново су се јавиле њихове раније сумње, љубомора и мржња, и њихове жалбе опет су биле управљене против њиховог стрпљивог вође. Израиљци су непрестано губили из вида чињеницу да се налазе под божанским вођством. Заборавили су да је Анђео завета њихов невидљиви вођа, да је, заклоњено стубом од облака, Христово присуство ишло пред њима, и да је Мојсије од Њега примао сва своја упутства.

„Нису били вољни да се покоре страшној пресуди да сви морају помрети у пустињи, те су стога били спремни да се ухвате за сваки изговор како би веровали да их не води Бог него Мојсије и да је он изрекао њихову осуду. Најбољи напори најкроткијега човека на земљи нису могли умирити непокорност овога народа; и премда су знаци Божјег негодовања због њихове раније изопачености још увек били пред њима у њиховим проређеним редовима и умањеном броју, они нису примили поуку к срцу. Поново су били савладани искушењем.“ Патријарси и пророци, 395, 396.

Лаодикејски адвентизам започео је 1856. године, а 1863. постао је законски регистрована Лаодикејска адвентистичка црква. Као што је већ размотрено у претходним чланцима, не постоји ниједно надахнуто сведочанство да ће Лаодикеја икада бити спасена. Она не може бити спасена уколико се не покаје за своје стање и не прихвати искуство представљено Филадельфијом. Лаодикеја је народ над којим се врши суд, тиме што бива избљуван из уста Господњих. Као Лаодикејску цркву, надахнуће показује да је цркви било одређено да лута по пустињи као што је лутао древни Израиљ.

Који је од побуњеника древног Израиља лутао пустињом четрдесет година, а затим ушао у Обећану земљу? Ниједна једина душа, а њихово лутање било је праслика лутања савременог Израиља.

Побуна Кореја, Датана и Авирона (која је предсказивала побуну из 1888. године) била је заснована на њиховој неспремности да прихвате суд над народом којим им је било одређено да четрдесет година лутају по пустињи. Побуна из 1888. године била је заснована на томе

што је вођство одбацило објаву која их је означила као Лаодикеју и одредила им да још много година лутају по пустињи због своје непокорности.

„Порука која нам је дата преко А. Т. Џоунса и Е. Џ. Вагонера јесте Божја порука Лаодикијској цркви, и тешко свакоме ко исповеда да верује истини, а ипак не одражава другима Богом дане зраке.“ The 1888 Materials, 1053.

Древни људи, који је требало да 1888. године буду чувари народа, веровали су да су „богати и обогатили се добрима“. У наредном чланку размотрићемо шта је произвело ово стање уочи 1888. године.

„Душа ми је веома жалосна када видим како брзо неки, који су имали светлост и истину, прихватају Сотонине обмане и бивају очарани лажном светошћу. Када се људи одврате од међаша које је Господ поставио да бисмо разумели свој положај онако како је означен у пророштву, они иду не знајући куда.“

„Сумњам да је истинска побуна икада излечива. Проучите у књизи Патријарси и пророци побуну Кореја, Датана и Авирона. Та побуна се проширила, обухватајући више од двојице људи. Предводило ју је двеста педесет кнезова збора, људи на гласу. Назовите побуну њеним правим именом, а отпадништво његовим правим именом, а затим размотрите да је искуство древног Божјег народа, са свим својим неприхватљивим обележјима, верно забележено да уђе у историју. Писмо објављује: ‘Ово се ... написа за науку нама, на које крајеви света дођоше.’ А ако су мушкарци и жене који имају познање истине толико далеко одвојени од свога Великог Вође да ће великог вођу отпадништва узети и назвати га Христос наша Праведност, то је зато што нису дубоко сишли у руднике истине. Они нису у стању да разликују драгоцену руду од безвредне материје.“

„Читајте опомене тако обилно дате у Речи Божјој у погледу лажних пророка који ће доћи са својим јересима и, ако буде могуће, преварити и саме изабране. Уз ова упозорења, зашто црква не разликује лажно од истинитог? Они који су на било који начин тако били заведени треба да се понизе пред Богом и искрено покају, јер су тако лако били одведени на странпутицу. Нису разликовали глас истинског Пастира од гласа туђина. Нека сви такви преиспитају ово поглавље свога искуства.“

„Више од пола века Бог даје Своме народу светлост кроз сведочанства Свога Духа. После свега овога времена, да ли је остављено неколицини људи и њиховим женама да разуме целу цркву верника, проглашавајући госпођу Вајт варалицом и обмањивачицом? ‘По родовима њиховим познаћете их.’“

„Они који могу занемарити све доказе које им је Бог дао, и тај благослов претворити у проклетство, треба да дрхте за спасење сопствених душа. Њихов свећњак биће уклоњен са свога места ако се не покају. Господ је био вређан. Застава истине, порука првог, другог и трећег анђела, остављена је да се вуче по прабини. Ако се стражарима допусти да на овакав начин заведе народ, Бог ће неке душе сматрати одговорнима за недостатак оштрог расуђивања да препознају каквом се храном напаја Његово стадо.“

„Отпадништва су се догађала, и Господ је у прошлости допуштао да се развију ствари ове природе како би показао како ће лако Његов народ бити заведен када се ослања на речи људи umesto да сам истражује Писма, као што су чинили племенити Верижци, да виде јесу ли те ствари тако. И Господ је допуштао да се такве ствари догађају како би се дала упозорења да ће се такве ствари збити.“

„Побуна и отпадништво су у самом ваздуху који дишемо. Бићемо погођени њима ако своје беспомоћне душе вером не обесимо о Христа. Ако се људи сада тако лако доводе у заблуду, како ће опстати када се Сотона буде представљао као Христос и чинио чуда? Ко тада неће остати непоколебан пред његовим погрешним представљањима — исповедајући да је Христос, док је то само Сотона који узима на себе личност Христову и привидно чини Христова дела? Шта ће задржати Божји народ да не да своју оданост лажним христосима? ‘Не идите за њима.’“

„Доктрине морају бити јасно схваћене. Људи који су прихваћени да проповедају истину морају бити утврђени; тада ће њихова лађа одолети бури и олуји, јер их сидро чврсто држи. Обмане ће се умножавати, и ми побуну морамо назвати њеним правим именом. Треба да стојимо у свеоружју. У овом сукобу не сусрећемо се само с људима, него с поглаварствима и властима. Јер се не боримо против крви и тела. Нека се Ефесцима 6:10–18 пажљиво и снажно чита у нашим црквама.“ Notebook Leaflets, 57, 58.